

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/236/2020
Identifikačné číslo spisu:	7816201381
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7816201381.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej M. W., bývajúcej v C. E. XXX, o zaplatenie 1.731,62 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9C/38/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2017 sp. zn. 3Co/345/2016, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2017 sp. zn. 3Co/345/2016 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 25. mája 2016 č. k. 9C/38/2016-49 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 697,06 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 14. mája 2016 do zaplatenia s tým, že povolil žalovanej splácať dlh v splátkach po 20,-eur mesačne, vždy do posledného dňa toho ktorého mesiaca, počnúc od 1. júla 2016 do úplného splatenia dlhu, pod následkom straty výhod splátok v prípade nezaplatenia ktorejkoľvek splátky a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vec právne posúdil v zmysle § 52 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“), § 53 ods. 1 prvej vety OZ, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) za aplikácie ust. § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola dňa 26. októbra 2012 uzavretá úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2.700,00 Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 120 anuitných splátkach vo výške 48,94 Eur. Celková čiastka, ktorú bola žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi, ktorá je tvorená súčtom výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom bola dohodnutá na 6.111,60 Eur. Úroková sadzba predstavuje 17,9 % p.a., ročná percentuálna miera nákladov 21,09 % a priemerná RPMN 19,08 %. Súd dospel k záveru, že úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení a neriadi sa režimom Obchodného zákonníka. Ďalej konštatoval, že úverová zmluva je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákon č. 129/2010 Z. z.,

nakoľko neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko len obsahuje výšku anuitnej splátky 48,94 Eur a počet splátok 120. Z uvedeného podľa súdu ale nevyplýva, aká je výška splátok istiny, splátok úrokov a aká je výška splátok ďalších poplatkov. Žalobca totiž do predmetnej úverovej zmluvy uviedol iba celkovú splátku, z ktorej nie je možné zistiť jej jednotlivé zložky. Z uvedeného vyvodil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa v súlade s § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v úverovej zmluve chýbajú náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.. Po oboznámení s históriou transakcií na úvere, súd prvej inštancie zistil, že žalovaná čerpala úver v sume 2.700,- Eur a v splátkach uhradila spolu 2.002,94 Eur. Po zohľadnení žalovanou uhradenej časti úveru je neuhradený zostatok úveru 697,06 Eur, k zaplateniu ktorého súd zaviazal žalovanú spolu s 5 % zákonným úrokom z omeškania ročne v zmysle s ust. § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. v platnom znení, a to od 14. mája 2016 (t. j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby s prílohami žalovanej) do zaplatenia, keďže žalobca v konaní dostatočne nepreukázal, že výzvu na plnenie, resp. úhradu dlžnej sumy doručil žalovanej pred týmto dátumom. Preto súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania v prevyšujúcej časti zamietol. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 OSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu (čo do výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol) rozsudkom z 28. septembra 2017 č. k. 3Co/345/2016-74 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a stranám nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a rozsudok aj náležite odôvodnil. Vzhľadom na zistenie, že úverová zmluva neobsahuje rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky, súd dospel k správne mu záveru, že takýto úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., na ktorom aj zotrval a nemal dôvod sa od neho odkloniť, keďže v prejednávanej veci zmluva síce bola písomne uzavretá, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Uvedený nedostatok nie je možné odstrániť ani odkazom na možnosť spotrebiteľa kedykoľvek počas trvania zmluvy vyžiadať si amortizačnú tabuľku, z ktorej členenie ním uhradenej splátky na istinu, úroky a ostatné poplatky je zrejmé. Ako vyplynulo z odvolania žalobcu, splátka úveru bola síce vždy v rovnakej výške, avšak plnenie z tejto splátky bolo započítavané na úroky a istinu v rôznej výške v závislosti od intervalu úverového vzťahu, kedy k plneniu došlo. Vzhľadom na vnútroštátnu právnu úpravu ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a výklad tohto ustanovenia ustálený súdnou praxou nie je možné ani po rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15-Home Credit Slovakia, a.s., C. K., uskutočniť iný výklad vnútroštátneho práva, t.j. § 9 ods. 2 písm. k/, resp. l/ zákona č. 129/2010 Z.z., s odkazom aj na ustálenú rozhodovaciu prax súdov v tomto smere (viď rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co 350/2016 z 23. mája 2017). Zákonom stanovené presné členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň, aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj nároky, na ktoré nemá právo. Žalobca ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o výške úrokov a poplatkov, čo zároveň umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku, a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené. Rozhodnutie o nepriznaní stranám sporu nároku na náhradu trov odvolacieho konania oprel o § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP, „keďže rozhodnutím odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (náležitosť k)“. Mal za to, že rozhodnutie krajského súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. K splneniu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. dovolateľ uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky, a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo všeobecných obchodných podmienkach. Z tabuľky uvedenej v dovolaní podľa dovolateľa vyplýva, že

počet a termín splátok istiny, aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Podľa dovolateľa v jeho prospech svedčí aj rozsudok Európskeho súdneho dvora (ďalej aj „ESD“) z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti C. K., v zmysle ktorého článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Povinnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky, a zároveň štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. Dovolateľ na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č. k. 12Co/149/2016-60 a 17Co/17/2017-63, Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/68/2017-46 a 6Co/84/2017-57, 6Co/310/2017-109, Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/454/2016-66. Žalobca zastáva názor, že účelom a cieľom zákona č. 129/2010 Z.z. nebolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ informovaný v číselnom vyjadrení o tom, čo sa zo splátky započítava na istinu, úrok, úrok z omeškania a poplatky. Z dôvodovej správy k § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona vyplýva, že spotrebiteľ by mal byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť v zmysle uzatvárananej zmluvy. Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavreli strany sporu, týmto požiadavkám vyhovuje. Na podporu svojej argumentácie žalobca tiež poukázal na „Informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku ESD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti C. K.“ (ktorá je dostupná aj na internete). Podľa jeho názoru „otázka odôvodnenia rozsudku je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne“ a „otázka vyžadovania rozpisu splátok na členenie jednotlivých nárokov za účelom splnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nie je v praxi dovolacieho súdu vyriešená“, preto „došlo k tomu, že súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces“ (§ 420 písm. f/ CSP). Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že rozhodnutie krajského súdu je zákonné a správne. Dovolanie žiadala v plnom rozsahu zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená v súlade s § 429 CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod zároveň aj dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava prípustnosti dovolania. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Žalobca namietal, že nesprávnym procesným postupom mu súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť dovolania vyvodil z § 420 písm. f/ CSP.

9.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9.2. Pod „procesným postupom“ sa v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu rozumie len faktická, vydanie konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). Len ak je (takto interpretovaný) procesný postup nesprávny, môže byť strane sporu znemožnená realizácia jej procesných oprávnení (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pojem „procesný postup“ teda nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ teda nemožno rozumieť samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (porovnaj rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017, 8 Cdo 187/2017).

9.3. Žalobca v dovolaní nepoukázal na žiadny procesný nedostatok, ktorého by sa dopustili súdy (súdom nevytkol, že nerespektovali niektoré procesné ustanovenie). Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že nenamietal procedurálne nedostatky prerokovania daného sporu. Sám uviedol, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa judikatúry najvyššieho súdu (R 24/2017) ale nesprávnym právnym posúdením veci nedochádza k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

9.4. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné nie je.

10. Dovolateľ vyvodil prípustnosť svojho dovolania taktiež z § 421 ods. 1 CSP.

10.1. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 208/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 221/2017).

11. Žalobca síce v dovolaní výslovne uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP, z obsahu dovolania (§ 124 CSP) však vyplýva, že dovolanie odôvodňuje iba s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak

rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

12. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

13. Dovolaateľ za doposiaľ dovolacím súdom neriešenú právnu otázku považoval otázkou vyžadovania rozpisu splátok na členenie jednotlivých nárokov (istina, úrok, iné poplatky) v zmluve o spotrebiteľskom úvere, za účelom splnenia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., pričom zastáva právny názor, že znenie uvedeného zákona v rozhodnom čase nevyžadovalo ako obligatórnu náležitosť zmluvy rozčlenenie splátky úveru na jednotlivé zložky dlhu.

14. Právne účinky dovolania nastávajú podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Prípustnosť dovolania treba preto posudzovať podľa stavu v čase jeho podania. V danom prípade žalobca v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom zafinoval relevantnú právnu otázku, ktorá v čase podania dovolania (08. novembra 2017) skutočne nebola dovolacím súdom ešte vyriešená. Najvyšší súd predmetnú otázku riešil a vyriešil v čase po podaní dovolania, a to rozhodnutím z 28. februára 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017.

14.1. Z obsahu odôvodnenia uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 3 Cdo 146/2017) vyplýva, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky (t. j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia dovolacím súdom zodpovedá tak, ako je nižšie uvedené, účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti C. K. z 9. novembra 2016 (ďalej aj „rozsudok ESD“ alebo „Rozsudok“) a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (ďalej len „§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.“). Pokiaľ teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivéj zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolaateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení otázky splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.), najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 uzavrel, že podané dovolanie je nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Na uvedené rozhodnutie nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 3 Cdo 56/2018, 3 Cdo 126/2018, 4 Cdo 65/2018, 6 Cdo 113/2018, 7 Cdo 98/2018, 1 Cdo 59/2019, 7 Cdo 101/2019) s rovnakým právnym názorom.

14.2. Vzhľadom na uvedené dovolací súd potom konštatuje prípustnosť dovolania vychádzajúci z jeho obsahu (§ 124 CSP) podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

15. V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tým istým dovolaateľom - vid' konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 2Cdo/235/2017, 2Cdo/161/2019, 2Cdo/103/2020, 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018, 5Cdo/132/2017, 3Cdo/45/2018, 7Cdo/147/2019, 7Cdo/50/2020, 7Cdo/22/2021, v ktorých dospel dovolací súd k zhodnému riešeniu právnej otázky vedúcej k záveru, že „eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i/) umožňuje dospieť k záveru,

že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky“. V dôsledku čoho možno tento právny názor v predmetnej právnej otázke považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 CSP už ďalšie dôvody neuvádza.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru, od ktorého sa dovolací súd nepovažuje za potrebné odkloniť, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a zároveň dôvodné, pretože rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

17. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.